

та и излѣчилъ раните си. Трѣба да забѣлѣжа тука и това, че гореказанните турци биле сеймене, които са назначаватъ отъ правителството да гонатъ дошавите хора. Илю са боялъ да са върне въ селото си, за да го не набѣдатъ, че той е убилъ царски човѣкъ. Освѣнъ това, той желалъ да бѣде свободенъ и да отмѣсти за брата си. Твърде скоро работата му порасла до годѣми размѣри. При него дошли множество нещастни българе да търсатъ защита и да отмѣстатъ на своите гонители. Единъ говорилъ, че турците сж убиле брата му; други му разеказвалъ, че сж убиле баща му; трети са оплаквалъ, че сж отиѣле жената му или дъщерята му; а четвърти желалъ да спаси своята собствена глава. Когато Илю видѣлъ, че подобни хора има твърде много, то ги посжѣтовалъ да сжставатъ още нѣколко чети, защото въ една чета никакъ не било възможно да хайдутуватъ 200 или 300 души. Освѣнъ това, Илю забѣлѣжилъ, че множество изъ тие нещастни сжщества нѣматъ ни юнашко сжрце, ни хайдушки способности. Той избралъ само 15 души добри юнаци и повѣлъ ги слѣдъ себѣ си по Доспатъ-планина. И така, той ходилъ по тая планина цѣли 6 години. Байряктаринъ му е билъ нѣкой си Стоимень. Въ продължението на това време турците ни веднашъ не сж могли да го разбиятъ, ни единъ отъ другарите му не е билъ убиенъ, ни единъ не е билъ нараненъ. Когато турците видѣле, че нищо не могатъ да направатъ Илю, то накараде правителството да отмѣсти на жената му. Кйостендилскиятъ каймакаминъ испроводилъ нѣколко души кавазе да хванатъ баба Илювица заедно съ дѣцата ѝ и да ги доведатъ въ